

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Democratic reforms and legitimacy in established Western democracies

Ziemann, K.

Citation

Ziemann, K. (2014, September 17). *Democratic reforms and legitimacy in established Western democracies*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/28768>

Version: Corrected Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/28768>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/28768> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Ziemann, Kavita

Title: Democratic reforms and legitimacy in established Western democracies

Issue Date: 2014-09-17

Samenvatting

Democratische Hervormingen en Legitimiteit in Gevestigde Westerse Democratiën

Dit proefschrift onderzoekt hoe in de afgelopen 20 jaar het democratische stelsel in westerse landen is hervormd en wat de effecten zijn van die veranderingen op democratische legitimiteit. De vragen die beantwoord worden zijn: hoe, hoeveel en wanneer vinden hervormingen plaats (de oorzaken) en dragen politieke hervormingen en hun processen bij aan de democratische legitimiteit (de gevolgen)?

Hoofdstuk 3: Hoeveel hervormingen vinden er plaats?

In het eerste gedeelte van het proefschrift wordt een inventarisatie gemaakt van alle democratische hervormingen in 20 westerse landen. De literatuur over institutionele verandering beschouwt hervormingen als zeldzame gebeurtenissen omdat er vaak wordt gekeken naar enkele landen, één soort hervorming of grootschalige hervormingen. Uit de analyse in hoofdstuk 3 blijkt dat hervormingen daarentegen regelmatig voorkomen in gevestigde westerse democratiën. In de onderzochte periode hebben er gemiddeld 21 hervormingen per jaar en ongeveer 18 hervormingen per land plaatsgevonden. Het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Oostenrijk werden geïdentificeerd als de grootste hervormers. De jaren 1992 en 1998 bleken de meest actieve hervormingsjaren te zijn, terwijl 2006 het minst actief bleek.

Hoofdstuk 4: Onder welke omstandigheden vinden hervormingen plaats?

Hoewel institutionalisten vaak verwachten dat de aanwezigheid van een hoger aantal veto players de invoering van een hervorming kan beperken, wordt deze verwachting niet ondersteund in dit proefschrift. De resultaten suggereren dat een hoger aantal politieke partijen de kans op hervorming vergroot. De analyses laten ook zien dat een crisis [lage economische prestaties of een lage kwaliteit van de overheid] tot publieke onvrede kan leiden, een onvrede die uiteindelijk zelfs kan uitmonden in een tot hervorming.

Hoofdstuk 5: Welke type hervormingen worden ingevoerd?

Hervormingskeuzes van de elite komen niet voort uit culturele veranderingen onder burgers. In de meeste onderzochte landen nemen hiërarchische verhoudingen af, maar de elite probeert het verval van het hiërarchische systeem en het daarmee samenhangende consensusmodel tegen te gaan. De meeste van deze hervormingen vallen onder het integratieve en indirecte model. Voorbeelden van zulke hervormingen zijn: het delegeren van macht naar regulerende instellingen, centrale banken, regionale autoriteiten, rechtbanken en andere internationale organisaties. Een andere hervorming in deze categorie is het invoeren van publieke subsidies aan politieke partijen.

Hoofdstuk 6: Wat is de invloed van hervormingen op empirische legitimiteit?

De effecten van institutionele verandering op empirische legitimiteit zijn beperkt. De analyse suggereert dat niet alle hervormingen in staat zijn om de legitimiteit van het systeem te verhogen. Hervormingen die worden geassocieerd met een positief effect zijn niet afkomstig uit een specifieke categorie van hervormingen [participatief, kiezer, pendulum, consensus of non-majoritarian].

Hoofdstuk 7: De invloed van hervormingsprocessen op legitimiteit?

Theoretici op het gebied van directe democratie zijn ervan overtuigd dat meer participatie en beraadslaging de kernelementen van democratie kunnen verbeteren. Het AV-referendum in het Verenigd Koninkrijk en het Burgerforum in Nederland illustreerden dat dit niet het geval hoeft te zijn. In het Verenigd Koninkrijk werden burgers bijvoorbeeld gevraagd een keuze te maken tussen de status quo en AV, hoewel het publiek voor geen van beide een voorkeur had. In Nederland werd er een Burgerforum opgezet, hoewel het kabinet niet voornemens was het kiesstelsel daadwerkelijk te hervormen. Zowel AV als het Burgerforum bleken het resultaat van onderhandelingen

inzake een kabinetsformatie en niet per se bedoeld als een poging het democratisch systeem te verbeteren. Beide hervormingen waren gedoemd te mislukken omdat burgers een echte keuze onthouden werd. In Nieuw-Zeeland koos de elite ervoor zich niet te bemoeien met de referendumcampagne. De elite was zich ervan bewust dat de gemiddelde burger weinig kennis heeft van kiesstelsels en dat burgers expliciete aansporing nodig hebben om zich te interesseren voor het onderwerp. Doordat de elite zich afzijdig hield in het debat over dit onderwerp, lukte het zowel de voor- als de tegenstanders niet om enthousiasme voor het referendum te creëren bij het publiek. Je zou kunnen stellen dat de elite het nooit goed kan doen: Als ze actief participeren beïnvloeden ze de publieke opinie, als ze zich terughoudend opstellen sporen ze het publiek niet aan. Mijn stelling is dat er een strategie moet bestaan tussen negativiteit en manipulatie en de complete terugtrekking van elites.

